

FARNÍ INFORMÁTOR

28. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 9. ŘÍJNA 2005

Smím přebývat v Hospodinově domě na dlouhé, předlouhé časy.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, nebeský Otec nás zve na svou svatou horu, na Ježíšovu svatbu s jeho Církví pro spásu světa. Prosme, aby nám všem dal sváteční šat víry a lásky a ve své radosti sjednotil všechny lidi:

L: KRÁLI SLÁVY, VYSLYŠ NÁS.

- Za Církev a její pastýře, aby je neodrazovala únava či odmítání, ale stále dávali ve světě zaznít Otcovu pozvání na sváteční hostinu bez konce, kde všichni hladoví budou nasyceni.
- Za lidi, které potkáváme na svých cestách, za ty, kdo s námi sdílí život v rodině, zaměstnání, škole či zábavě, abychom dokázali ve všech spatřovat bratry a sestry povolané ke spáse.
- Za ty, kdo oslavují i za ty, kdo žijí bez radosti; za ty, kdo jsou opuštěni, a za ty, kdo trpí hladem; za ty, kdo se smějí i za ty, kdo pláčí; za ty, kdo žijí i za ty, kdo umírají, aby všichni zaslechli Pánovo pozvání k hostině věčné radosti.
- Za naše křesťanské společenství, které Ježíš živí svým Slovem a Eucharistií, a nabízí mu svatební roucho víry a lásky, aby věrně chválilo Boha a vzdávalo mu díky.
- Za věrné zemřelé, ať zasednou u stolu věčné hostiny v tvém království.

K: Nebeský Otče, přijmi nás ke svatební hostině tvého Syna a ve své nezměrné lásce vyslyš tuto naši modlitbu. Ať nás vždy předchází a provází tvá milost a činí nás pozornými, abychom radost ze spásy slavili s upřímným srdcem, které patří zcela tobě.

Prosíme o to skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 28. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ - Iz 25,6-10A

Hospodin zástupů vystrojí všem národům na této hoře tučné hody, hody s výborným vínem; budou to šťavnatá jídla a vybraná vína. Na této hoře sejme závoj, který halil všechny lidi, příkrývku, která kryla všechny národy. Zničí smrt navždy, Pán, Hospodin, setře slzy z každé tváře. Odejme na celé zemi hanbu svého lidu, neboť Hospodin to pravil. V ten čas se řekne: „Hle, náš Bůh, doufali jsme v něho, že nás vysvobodí; on je Hospodin, v něho jsme doufali, jásejme a radujme se z jeho spásy, neboť Hospodinova ruka spočine na této hoře.“

ŽALM 23

Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám, – dává mi prodlévat na svěžích pastvinách, – vodí mě k vodám, kde si mohu odpočinout, – občerstvuje mou duši. Vede mě po správných cestách – pro svoje jméno. – I kdybych šel

temnotou rokle, – nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se mnou. – Tvůj kyj a tvá hůl, – ty jsou má útěcha. Prostíráš pro mě stůl – před zraky mých nepřátel, – hlavu mi mažeš olejem, – má číše přetéká. Štěstí a přízeň mě provázejí – po všechny dny mého života, – přebývat smím v Hospodinově domě – na dlouhé, předlouhé časy.

2. ČTENÍ - FLP 4,12-14.19-20

Bratři! Dovedu žít v odříkání, a dovedu žít v hojnosti. Seznámil jsem se důvěrně se vším: se sytostí i hladověním, s nadbytkem i nedostatkem. Všechno mohu v tom, který mi dává sílu. Ale jste hodní, že jste mi pomohli v mém tíživém postavení.

A protože můj Bůh je přebohatý, skvěle vám to odplatí skrze Krista Ježíše ve všem, cokoli budete potřebovat. Bohu, našemu Otci, buď sláva na věčné věky! Amen.

EVANGELIUM - MT 22,1-14

Ježíš mluvil k velekněžím a starším lidu v podobenstvích: „Nebeské království je podobné králi, který vystrojil svému synovi svatbu. Poslal služebníky, aby svolali hosty na svatbu, ale ti nechťeli přijít.

Poslal znovu jiné služebníky se vzkazem: „Řekněte pozvaným: Hostinu jsem přichystal, moji býci a krmný dobytek jsou poraženi, všechno je připraveno, pojdte na svatbu!“ Ale oni nedbali a odešli, jeden na své pole, jiný za svým obchodem. Ostatní pochytili jeho služebníky, ztýrali je a zabili.

Krále to rozhněvalo. Poslal svá vojska, vrahy zahubil a jejich město vypálil.

Potom řekl svým služebníkům: „Svatební hostina je sice připravena, ale pozvaní jí nebyli hodni. Jděte proto na rozcestí a pozvěte na svatbu, koho najdete.“ Služebníci vyšli na cesty a shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré, takže svatební síň byla plná hostí.

Když vstoupil král podívat se na hosty, uviděl tam člověka, který neměl na sobě svatební šaty. Řekl mu: „Příteli, jak jsi sem přišel bez svatebních šatů?“ On se nezmohl na slovo. Tu řekl král sloužícím: „Svažte mu ruce i nohy a vyhoďte ho ven do temnot. Tam bude pláč a skřípění zubů.“ Mnoho je totiž povolaných, ale málo vyvolených.“

SVĚDOMÍ A ZÁKONY

(zamyšlení Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka, čestného občana Pustiměře)

„Mohu jednat podle svého vlastního svědomí?“ ptala se jedna paní ve zpovědi. Zpovědník tušil, že si chce ospravedlnit něco ne zrovna čistého, proto jí dal tuto odpověď: „Nejenže můžete jednat podle svědomí, musíte tak jednat. Ale je tu i další otázka: „Jaké svědomí chcete mít, katolické nebo nekatolické?“ Naznačil se tím starý problém, se kterým se setkáváme už v evangeliu, otázka, jak spolu souvisejí dva hlasy Boží: v osobním volání svědomí a v Božích příkazech, které jsou v Písmu svatém a v tradici církve.

Problémem se zabýval už v prvních křesťanských dobách Origenes. Vychází z textu Listu k Židům (1,1): „Mnohokrát a mnoha způsoby mluvíval ústy proroků Bůh k otcům, v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu.“ Origenes však jde ještě dál, i za proroky. Adam v ráji neznal ještě proroky a Písmo, přesto však slyšel Boží hlas. Kde? Ve svědomí a v hlasu stvořeného světa, který hlásá Boží slávu. Stačilo to? Jistě, ale jenom do té doby než zhřešil. Hříchem se tyto dva původní hlasy zatemnily. Proto vzbudil Bůh proroky, tj. lidi, kteří hlas Boha zase slyšeli, hlásali a také napsali. Písmo je tedy k tomu, aby se stalo výchovnou školou pro obnovu svědomí, pro jeho čistotu, ne proto, aby svědomí prostě nahradilo písemným předpisem. Tomuto nebezpečí říkáme farizeismus, protože jej známe ze sporu, který vedl častěji Ježíš s farizeji, např. v otázce svěcení sobotního klidu.

Společný život mezi lidmi směřuje k tzv. institucionalizaci. Jako se domluví dva lidé, chtějí-li spolu vyjít, tak i celá společnost ustanoví místa, dobu setkání, čas práce a klidu. I náboženství, nakolik je v něm lidský prvek, má své stanovy a instituce. Jakou mají platnost a nakolik jsou měnitelné? Jedním z takových posvátných ustanovení byl ve Starém zákoně sobotní klid. Dnes je nahrazen nedělním. My víme, jak se k němu

zachovat. Je to zákon církevní a církev sama prohlašuje, že nás nezavazuje v případě, že by to bylo na škodu vyšším hodnotám. Pro rabínské moralisty byla otázka těžší. Všechny předpisy Mojžíšova zákona se považovaly za smlouvu uzavřenou přímo s Bohem. Může ji člověk sám ze své strany nedodržet? Jistěže ne. Bohu musíme zůstat věrni za každou cenu. Ale výslovně říkáme: Bohu jako osobě, ne slovům vytrženým ze souvislosti a odloučeným od něho samého. Bůh pak je láska. Všechny jeho příkazy slouží k tomu, abychom jeho lásku uskutečňovali ve světě. V tom smyslu jsou tedy všechny „pro člověka“.

Tzv. laická morálka v době osvícenské vychvalovala spisy římského císaře a stoického filosofa Marka Aurelia. Je prý v nich spojena moudrost lidského rozumu s ušlechtilou skromností člověka. Pravý filosof má postřehnout úžasně krásný světový zákon, kterým se řídí hvězdy a celá příroda. Ten zákon je „kosmický Bůh“. Jemu pak se rozumný člověk za všech okolností podřídí. Zní to vznešeně. Odvodí se z toho ideál konání povinností vždy a za všech okolností. A přece to není ideál biblický. Pro Marka Aurelia je člověk jen malou součástí ve velkém mechanismu světa. V biblickém pojetí je naopak celý svět pro člověka. Bůh jej stvořil, Bůh mu dal zákony. Ale to všechno se stalo pro toho, kdo měl přijít na konci, pro Adama a jeho potomstvo. A i později, když Bůh mluvil k Abrahamovým potomkům, každé jeho slovo vyjadřuje dar. Nejsou tedy Boží zákony, ať už přirozené nebo zjevené, pánem nad lidmi, ale darem, privilegiem, slovem, které člověk rád přijímá v duchu dárce.

Jako pán světa má člověk jistou suverenitu i nad jeho zákony, ovšem ve smyslu cíle, který jim dal zákonodárce. Kristus však sobě připisuje autoritu vyšší, když prohlásil,

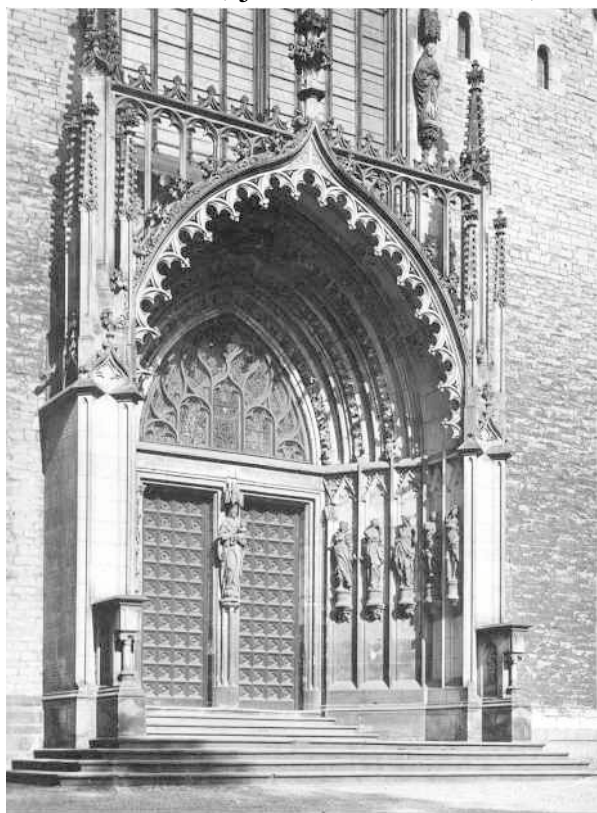
že je pánem i nad sobotou. Všecko, co bylo stvořeno, bylo skrze něho stvořeno, a on, jako Boží slovo, je smysl všeho, co Bůh lidem zjevuje. Proto i ti, kdo jsou s ním spojeni, jsou osvobozeni od „otroctví prvků“ (srov. Gal 4,3) a od „lity zákona“. Horlivým zastáncem této „svobody Božích dětí“ (Řím 8,21) se stal sv.Pavel, který byl předtím fanatickým obhájcem „lity“ slov Božích. Pronásledoval Krista až do té chvíle, kdy pochopil, že je to právě Ježíš, který jediný může dát zákonům smysl a cíl. On měl odvahu i proti ostatním apoštolům zrušit příkaz obřezávání pro křesťany. Pochopil, že to byl jen přípravný obřad pro výchovu ke Kristu. Zřekl se tedy své lásky k předpisům zákona? Jistěže ne. Věděl, že to, co se naplní, se neruší, naopak dospěje k cíli.

CLEMENS AUGUST GRAF VON GALEN DER “LÖWE VON MÜNSTER”

BISKUP POD MORAL BOMBS

V kronikách německých měst, zkropených za druhé světové války palbou spojeneckého bombardování, je zaznamenán den, který stojí za připomínku. Byla neděle, 10. října 1943.

Krátce po poledni, pod jasným podzimním nebem, se věřící münsterští katolíci scházeli před portálem starobylého dómu. Toho dne se slavilo Mariino mateřství. Hlavní oltář majestátné gotické katedrály zářil v jasu svící. Dómští kanovníci právě usedli do chórových lavic, když se znenadání rozezněly sirény: bylo 14.55h.

„Dostali jsme rozkaz být na pozoru od 22h v sobotu, uprostřed slavení“, píše se ve zprávě majora Elvise B. Skriptura, amerického pilota 95. letky bombardérů. „Povel vzlétnout přišel dálkopisem. Bylo nám sděleno, že našim cílem je vstup münsterského dómu. Vzpomínám si jak jsem byl zděšen, když jsem se dozvěděl, že poprvé od chvíle kdy začala válka, se stali cílem našeho bombardování civilisté. Šel jsem za kolonem Gerhartem a řekl jsem mu, že nebudu moci rozkaz vykonat. Jeho reakce byla přesně taková, jakou jsem mohl čekat od kariérního

důstojníka a vynikajícího vojevůdce: „Poslyš, majore, toto je válka: v-á-l-k-a, rozumíš! Jsme ve válce, bez výjimky zásahů. Němci po léta vraždili nevinné po celé Evropě. Naším úkolem je zdrtit je na kousky. A to také uděláme. Hlavou této mise jsem já a ty jsi mým pilotem. Proto půjdete se mnou! Nějaký dotaz? ‘Ne, pane’, odpověděl jsem. Věc byla uzavřena“.

První tříštivá bomba dopadla s naprostou přesností na západní průčelí dómu. Shora byl západní portál dómu, ohraničený imponujícími románskými věžemi, cílem, který se nedal minout. Ti, kdo přežili hledali úkryt za zdmi věží. Jejich mocné klenutí přetrvalo šest staletí dějin. Avšak druhá tříštivá bomba dopadla právě na ně. Zřítily se jako hora sutí. Po tříštivých bombách následoval déšť zápalných pum. Zasažené budovy hořely jako pochodně. Celé historické centrum byla jedna velká pochodně. Na kilometry vystupovaly k nebi nažloutlé výpary a husté sloupy ohně a černého dýmu. Starobylou a hrdou krásu biskupského města Münsteru strávily během několika minut ohnivé plameny. V 16.30h kolonel Gerhart prohlásil münsterskou operaci za skončenou.

Tak končí bezchybná rekonstrukce tohoto bombardování, učiněná historikem Jörgem Friedrichem. Dějiny jsou kronikou, a proto aby naplnil kronikářský úkol, Friedrich přidává jednu zvláštní poznámku. Detail bez komentáře: „Kolonel Gerhart však musel připustit, že ne všechno šlo, jak mělo. Mise nebyla zcela dovedena do konce. „Došlo k omylu“, stojí v jeho zprávě: „Třistapátá letka bombardérů minula Monster a obrátila se na Enschede v Holandsku. Popletka je s německými městy a celý trhavý náklad shodila na Enschede. *Sorry*. Mrzí nás to“.

I münsterští civilisté se ptali, zda se nestali obětí nějakého omylu. Ostatně už k tomu došlo, že se stali terčem chybného bombardování. V noci z 15. na 16. května 1941 dopadlo na Monster šest bomb. Angličtí letci se vydali za Rýn v odpověď na německé bombardování Rotterdamu: měli určeno šestnáct cílů mezi Kolínem a Dortmundem. Dopadlo to ale tak, že shazovali bomby kdekoli viděli, že se svítí, a že tam tedy někdo žije. Maličkosti. A je jich tolik. I v kronikách těch, co přežili onen 10. říjen, ve svědectvích těch, co na vlastní oči viděli hromady zuhelnatělých těl, navršených na troskách Marienplatzu, Grotgasse ... Těch, co mezi troskami hledali živé a oddělovali je od mrtvých a naskýtal se jim hrůzný pohled na mrtvolu udušených žen a dětí, uvařených v úkrytech. Maličkosti. Jako ty popsané na stránkách, kde se to hemží ještě dalšími vzpomínkami: totiž svědků, kteří započali proces kanonizace Clemense Augusta von Galena, biskupa Münsteru.

„Když sirény spustily poplach, biskup si právě oblékal posvátná roucha, aby sestoupil do katedrály. Nepodařilo se mu včas odejít do protileteckého úkrytu“, vypráví kanovník Alois Schröer. Tříštivé bomby dopadly přímo na jeho rezidenci a zcela ji zničily. Zůstal zavěšen na jediné stěně, která zůstala stát“. Tak ho našel jeho sekretář Heinrich Portmann: „Zatímco letadla ještě kroužila nad městem, viděl jsem ctihodného monsignora nahoře, pod otevřeným nebem, mezi doutnajícími ruinami... zázračně přežil bez zranění. S velkými

obtížemi jsem mu pomohl na zem... Později, v úkrytu koleje Ludgerianum, jsem ho informoval o smrti věřících ... o vikáři Emmerichovi a devětapadesáti řeholnicích řádu od sv. Klementa, jejichž konvent přímo zasáhla zápalná puma a vyhodila ho do povětří. V noci mne žádal, abych s ním šel do dómu. Stál tam bez hnutí před ohněm stravovanými sutinami. Tiše plakal“.

Nebyl to snad tento dóm, odkud „Münsterský Lev“ pozvedal svůj neohrožený hlas a odsuzoval hrůzné zločiny a zvrácenosti nacizmu? Který neváhal přímo napadnout Hitlera? Nikdo v Třetí Říši neměl tolik odvahy. Pro jeho zapálenou a nezlomnou odvahu, si vysloužil před rokem na stránkách *New York Times* označení: „nejzapřisáhlejší odpůrce nacionálně socialistického režimu“, a jeho proslulá kázání dokonce anglická *Royal Air Force* shazovala nad Berlínem. Hitler zuřil vztekem a přísahal, že mu to „spočítá do posledního haléře“. Věděl však také, že kdyby jej zničil, znamenalo by to zřici se celého Westfálska a proto se rozhodl odložit účtování až po skončení války.

Biskup von Galen napsal 4. listopadu 1943 papeži Piu XII., aby mu sdělil katastrofický stav, ve kterém se nacházelo město Münster, a vyjádřil svou bolest nad oběti spojeneckého bombardování. „Spolu s utrpením obyvatelstva jej naplňovalo hlubokou bolestí zničení dvou stovek kostelů diecéze a především, dómu, natolik, že nedokázal pochopit, proč to spojenci udělali“, říká v procesu kněz Theodor Holding. Co nedokázal Hitler, udělalo *moral bombing*. Tímto pojmem totiž Churchill označil koncept strategie „spravedlivé vzdušné války“ zaměřené na „umoření morálky, prostřednictvím systematického útoku na morální odpor Němců“. Během roku 1943 byl Münster „uměřován“ 49 nálety, k nimž je třeba připočíst dalších 53 před koncem války: ty nejtěžší dolehly 30. září a 22. října 1944. Na město s 66.000 obyvateli dopadlo celkem 5000 tříštivých bomb a 200.000 zápalných.

Takový byl úděl, který jej pojil s tolika dalšími německými městy, v oné rozhodné „terapeutické zarputilosti“, v palebné agónii, směřující k naprostému vyhlazení celé země. Münster však nebyl mezi „privilegovanými“ městy spojeneckého Bomber Commanda, na něž se aplikovaly důmyslné techniky „*Maximum use for fire*“, se speciálními efekty „ohnivých bouří“, jež za sebou zanechávaly naprostou „desertifikaci“, kdy se pouští stala města Potsdam, Lubeck, Hamburg či Drážďany ... výkvět génia *moral bombingu*, Arthura Harrise, který svých ničivých úspěchů dosáhl „Operací Gomora“.

Už tehdy však i v samotné Anglii zněl důrazný hlas váženého anglikánského biskupa v Chichesteru, George Bella, který položil veřejnou otázku: „Kdo ztělesňuje „válku milující Německo“ a kdo je naopak pouhou obětí „spravedlivé války“, která má v úmyslu válku ukončit? A před Komorou Lordů Bell prohlásil: „Spojenci se nemohou chovat jako božstvo, vrhající na nepřátele z nebes blesky. Božstvo může uvrhnout všechny rány, jaké se mu zachce, protože nepodléhá zákonu, ba co ví, samo je zákonem. Klíčovým slovem vyrytým na našich zástavách je *právo*. My, kteří spolu se spojenci jsme osvoboditeli Evropy, musíme dát své síly do služeb práva. A právo stojí proti bombardování nepřátelských měst, zvláště kobercovému!“ „Požadují“ – končil tehdy – „aby se po vládě žádalo zdůvodnění její politiky stávajícího bombardování nepřátelských měst, zvláště pak akcí proti civilistům, nebojujícím a nevojenským a neprůmyslovým cílům“. Byl 11. únor 1943. Rok nato, 9. února 1944, biskup Bell znovu promluvil na půdě Komory a ostře

napadl praxi, která se stávala stále více a více ničivou: „Musí existovat proporce mezi použitými prostředky a dosaženým cílem. Vyhlazení celého města se této proporci vymyká. Otázka neomezeného bombardování je nesmírně odpovědnou pro politiku i činnost vlády! Postavit na stejnou úroveň nacistické vrahy a německý národ, na němž tito páchali všechny druhy zla, znamená šířit zvěrstva“. Stejně jasná a odvážná slova neváhal před spojeneckými silami pronášet biskup von Galen na straně Německa, devastovaného *moral bombingem*.

U příležitosti první poválečné pouti, kterou obyvatelé Münsteru konali 1. července 1945 k mariánské svatyni v Telgte, neváhal von Galen veřejně pronést důrazný protest proti chování spojeneckého vojenského velení, jež nerespektovalo práva německého lidu. „Věřící“ – říká Heinrich Portmann, „kteří v něm v tu chvíli uprostřed útrap a obtíží nacházeli velkého zastánce, byli velmi potěšeni a povzbuzeni. Ovšem jinak tomu bylo u vedení okupačních vojsk. Proto byl biskup vyzván vojenským velitelem Warendorfem, aby skládal účty“. Setkání zdokumentoval kněz Fridrich Sühling: „Velitel Jackson žádal po biskupovi objasnění jeho tvrzení. Ten jasně odpověděl: „Jako okupační síly máte i povinnosti, a jestliže je neplníte, budu postupovat stejně jako jsem jednal proti bezpráví a zvěrstvům nacionálního socializmu“. Potom zmínil některé body, které mu zvláště ležely na srdci: výpady ze strany zahraničních dělníků, především Poláků a Rusů, a násilí proti civilistům, kterého se dopouští okupační jednotky. Zvláště pak když biskup zmiňoval případy násilí, velmi se rozhorlil, bouchl do stolu a řekl překladateli: „Přelož doslova, co jsem řekl“. Po dlouhé debatě došlo k dohodě, ale biskup neodvolal ze svého kázání ani to nejmenší písmenko.

Právě v Münsteru, v říjnu 1945, se sešel von Galen s anglikánským biskupem Chichesteru v sídle vojenského velení za přítomnosti brigádního generála Chadwicka. Bell, jenž pobýval v Německu jako představitel anglikánské církve, vyjádřil svou úctu a plný souhlas německému biskupovi, který „s vroucí pastýřskou láskou nasadil své síly pro ochranu svěřeného stáde“ a nebál se „říct o bílém, že je to bílé a o černém černé, na obranu Božích práv i pošlapané lidské důstojnosti, a to i dnes, kdy se po příchodu spojeneckých vojsk. šíří chaos a zvěrstva vzhledem ke zvůli, plenění a násilí

Von Galen psal 20. srpna 1945 papeži Pacellimu: „Dokonce i nové německé noviny, řízené okupačními silami, musí neustále opakovat prohlášení, kterými se obviňuje celý německý národ, - a to i ty, kteří nikdy neholdovali zmateným naukám nacionálního socializmu, a naopak se jim podle svých možností stavěli, - z kolektivní viny a odpovědnosti za všechny zločiny, spáchané předchozími držiteli moci“. S hořkostí pak konstatoval: „Zdá se, že tato vnitřní dispozice se stane základem pro připuštění kampaně únosů a plenění ... a pro nelítostnou deportaci německého národa z jeho vlasti.“. A nešetřil ani silnými slovy: „Je vskutku zdrcující, že bezuzdný nacionální socializmus, kulminující v kultu rasy – vlastní právě nacizmu – převládá dnes i u vítězů války, do té míry, že se v Potsdamu rozhodli vyplnit všechno německé obyvatelstvo z území určených Polsku a Československu a nahrnout je na západní území ...“.

V následujícím listu, z 25. září 1945, kdy papeži Pacellimu znovu popisuje strašné podmínky na okupovaných územích, prosil ho, aby vůči vítězným mocnostem zasáhl „přímo stížností“. Poslední dopis Piu XII. před svým odjezdem do Říma, aby převzal kardinálský klobouk, psal von Galen 6. ledna 1946. Onoho dne slavil slavnost Zjevení Páně na troskách svatyně v Telgte. Jeho homilie končila slovy: „Za nacizmu jsem to řekl otevřeně a napsal jsem to přímo i Hitlerovi v roce 1939, kdy ještě žádná moc nezasáhla, aby zhatila jeho výbojné záměry: „Základem státu je spravedlnost; nebude-li nastolena

spravedlnost, náš národ zahyne na vnitřní rozklad“. Dnes musím říct: nebude-li mezi národy respektováno právo, pak nikdy mezi nimi nedojde k pokoji a smíru“.

MÜNSTERSKÝ LEV A PIUS XII.

„Tři kázání biskupa von Galena, přinesla i nám na cestě bolesti, kterou snášíme spolu s německými katolíky, útěchu a zadostiučinění, jaké jsme už dlouho nezakusili. Biskup správně zvolil chvíli, kdy se postavit do čela s takovou odvahou“. Tato slova vděčnosti a naprostého souhlasu psal 30. září 1941 Pius XII. berlínskému biskupovi Konradu von Preysingovi, když komentoval přímý a nelítostný útok proti Hitlerovu režimu z kazatelny münsterského dómu, který v létě 1941 vedl Clemens August von Galen. A nejen to. Svůj dopis německého primasovi papež končil naprostou podporou: „Není proto třeba, abychom ujišťovali tebe či tvé spolubratry, kteří jako biskupové podobně jako von Galen vystoupí s takovou odvahou a neochvějností, že vždy mají naši podporu“. Pacelliho list našel v Berlíně okamžitou odezvu. Von Preysing se hned 7. října chopil pera a neváhal papeži takto odpovědět: Velkou radostí mě naplňuje skutečnost, že jednání biskupa von Galena potěšilo srdce Vaší Svatosti“.

Ale jaké bylo počínání tohoto biskupa, jemuž Pius XII. adresoval své povzbuzení a svou poklonu? Kdo byl Clemens August von Galen? Uprostřed války, v roce 1942, publikoval *New York Times* články o církevních osobnostech, které se postavily Hitlerovi. Americký deník zveřejnil 8. června téhož roku článek s titulem *Churchmen who defy Hitler*, věnovaný právě von Galenovi, kterého označil za „nejlítějšího odpůrce protikřesťanského nacionálně socialistického programu“.

První životopisec von Galena, německý kněz Heinrich Portmann, který byl v letech 1938-46 jeho osobním sekretářem, zaznamenal jednu souvislost: „von Galen vládl jako biskup stejnou dobu jako Adolf Hitler. Biskupské svěcení přijal devět měsíců poté, co se Hitler chopil moci a zemřel asi devět měsíců po smrti Führera.

Clemens August von Galen se narodil 16. března 1878 na zámku Dinklage nedaleko Münsteru jako jedenáctý ze třinácti dětí. Tady vyrůstal v zázemí věřící katolické rodiny. Navštěvoval jezuitské lyceum ve Feldricku a v roce 1896 složil maturitu ve Vectha. Po studiích ve Freiburgu (Švýcarsko), Innsbrucku a Münsteru, přijímá 28. května 1904 v münsterské katedrále svátost kněžství. Po krátkém působení na místě kapitulního vikáře v Münsteru, byl jmenován v roce 1906 kaplanem kostela sv. Matěje v Berlíně. Tím začalo jeho kněžské působení v někdejší metropoli pruského impéria. Po několika letech, kdy spravoval kostel sv. Klementa, se stal farářem kostela sv. Matěje v Berlíně-Schönebergu. Tady prožil tíživá léta první světové války i poválečné bouře, jakož i dlouhou Weimerovu éru. Situace diaspory v hlavním městě Berlíně jej postavila před velké pastorační požadavky. V roce 1929 byl hrabě von Galen jmenován farářem kostela sv. Lamberta v Münsteru. Po smrti biskupa Johanese Poggenburga jej Pius XI. jmenoval 5. září 1933

münsterským biskupem. Po třiadvaceti letech kněžské služby usedá na katedru sv. Ludgera. Za své biskupské heslo si zvolil rčení: *Nec Laudibus, Nec Timore* (ni chválami ni strachem *nesejdu z Božích cest*). Už na jeho biskupském svěcení - v říjnu 1933, se nedaly přehlédnout přílbice s hákovým křížem Třetí říše, přítomné na intronizaci. Tehdy ještě příslušníci nacionálního socializmu netušili, že tento biskup šlechtických kořenů a vrozených vlasteneckých postojů zlomí jejich vzpurnost. Von Galen byl prvním biskupem, jmenovaným po Říšském konkordátu, uzavřeném se Svatým Stolcem 20. července 1933, a byl jedním z prvních biskupů, který nejen tušil, ale s neuvěřitelnou jasností a neohrožeností odhalil novopohanskou ideologii nacizmu, a také kdo se veřejně a důrazně postavil proti násilí a zvěrstvům nacistického teroru.

Učinil tak už ve svém prvním pastýřském listu – v době postní 1934. V následujících letech pak zastával svobodu Církve a katolických sdružení, jakož i zachování náboženské výuky. V jednom rozhodném kázání v xantenském dómě – na jaře 1936, biskup von Galen veřejně obvinil nacionálně socialistický režim, že diskriminuje, vězní a dokonce vraždí křesťany pro jejich víru.

Odsouzení „katechizmu krve“

Nec laudibus nec timore. Motto biskupa von Galena je výmluvným svědectvím jeho neochvějnosti, kterou vzápětí projevil, zvláště pak ono *nec timore*. Už dva měsíce po svěcení, v listopadu 1933, energicky protestoval proti porušování konkordátu. A když počátkem roku 1934 Alfred Rosenberg, hlavní ideolog nacionálního socializmu, jmenovaný Hitlerovým zástupcem pro duchovní a ideologické řízení strany, nechá masivně rozšířit knihu *Mýtus XX. století*, von Galen ve svém prvním pastýřském listě o velikonocích 1934 bezvýhradně odsuzuje novopohanský *Weltanschauung* nacizmu a důrazně poukázal na náboženský charakter této ideologie: „Nové neblahé totalitní učení, jež klade rasu nad mravnost, krev nad zákon ... pohrdá zjevením, má v záměru vyvrátit základy křesťanství... Je to náboženský klam. Někdy se stává, že se toto nové pohanství skrývá dokonce pod křesťanskými jmény.. Tento útok proti křesťanství, který v těchto dnech zakoušíme, přesahuje – co do ničivého násilí – všechny ostatní o nichž víme z dávných časů“. List končí napomenutím věřícím, aby se nedali svést podobným „jedem svědomí“ a vyzývá křesťanské rodiče, aby bděli nad svými dětmi. Velikonoční poselství zasáhlo jako bomba a mělo osvobozující dopad na kněze i národ. Jeho ozvěna zněla nejen v Německu, ale i v zahraničí.

O velikonocích 1935 přichází další protiútok. Biskup se znovu zaměřil na teorii rasy a Rosenbergův „katechizmus krve“. Protože von Galen nemohl mlčet k tak nebezpečným výstřelkům pro věřící, vydává v diecézním bulletinu studii proti *Mýtu XX. století* a snaží se tak zamezit jeho šíření. Odpověď režimu na sebe nenechala dlouho čekat. Šéf Gestapa, Hermann Göring, vydává oběžník, v němž požaduje vyloučení kléru ze školní výuky. Rosenberg se zaměřil na Münster a pronáší ohnivá slova proti biskupovi, ve snaze srodit proti němu lidi a zničit ho. Obyvatelstvo Westfálska, povětšinou katolické, se však semklo kolem biskupa a projevy solidarity vyvrcholily 8. července masovým procesem věřících. Münsterské události znovu překročily národní hranice a zahraniční tisk podává zprávu o boji, přičemž chválí postoj neohroženého německého biskupa: „jsou-li katolíci

obviňování, že se zabývají politikou, je to ve skutečnosti nacionální socialismus, který se zabývá náboženstvím“, komentuje lakonicky pařížský *Le Figaro*.

Von Galen nebyl zajisté jediným německým biskupem, který jasně reagoval proti nacistické doktríně. Vždyť už v roce 1932 se biskupové vyjádřili společně. Proslulými zůstávají kázání kardinála Michaela von Faulhabera, mnichovského arcibiskupa. Ovšem nástupem Hitlera k moci, musela německá Církev stále více čelit režimu, který se v těch nejzákladnějších formách a bezostyšně chápal nadvlády na poli náboženském i církevním, omezujíc občanská i lidská práva. A tak během několika let musela Církev platit daň násilného pronásledování. To zesílilo a přiosťřilo poté, co za podpory samotných německých biskupů, byla v roce 1937 vydána papežská encyklika *Mit Brennender Sorge*. Encyklika Pia XI, „jedno z nejpříkřejších odsouzení národního režimu, jaké kdy Vatikán pronesl“, byla nacistickými představiteli označena za „úkon velezrady proti státu“. Po jejím šíření následovala zatčení a věznění. Von Galen nechal ve své diecézi vytisknout 120.000 kopií encykliky. Zastrahující akce namířené proti jeho osobě se množily. Současně však rostla jeho prestiž a velká morální autorita, takže se stával uznávaným odkazem pro všechny, i pro Židy. Proto, že už na počátku války „silně napadl základy a účinky nacionálního socializmu“, byl münsterský biskup veden říšskou kanceláří jako jeden z nejnebezpečnějších odpůrců režimu.

Ovšem byla to až kázání v létě 1941, která biskupa proslavila v celém světě. Tak si vysloužil název „Münsterský Lev“.

„Volám: vyžadujeme spravedlnost!“

V sobotu 12. července 1941 dostal biskup zprávu o obsazení jezuitských domů, které se nacházejí na Königstrasse a v Haus Sentmaring. S postupem války zintenzívnili nejvyšší představitelé strany zabírání majetků křesťanským vyznáním. Právě ve dnech, kdy Münster utrpěl těžké škody po bombardování, začalo Gestapo se systematickou deportací řeholníků a zabíráním klášterů. Zabrány byly i konventy klauzurních sester. Řeholníci a řeholnice byli bití a vyhnáni. Biskup reagoval okamžitě. Osobně se postavil Gestapu a řekl jim, že páchají „ničemný a hanebný zločin“, a velmi zřetelně a přísně je označil za „zločince a lupiče“. Měl za to, že nyní nastala chvíle zasáhnout veřejně. Byl připraven vzít na sebe všechno pro Boha a Církev, i kdyby jej to mělo stát život. Následujícího dne vystoupil s pečlivě připraveným kázáním na kazatelnu, aby věci bazval pravými jmény. „Nikdo z nás si není jistý, dokonce i kdyby ve svědomí byl nejčestnějším občanem si není jist, že nebude jednoho dne odveden ze svého domova, zbaven svobody, zavřen do koncentračních táborů tajné státní policie. Jsem si vědom, že to dnes může potkat i mě...“. A neváhá přede všemi odhalit zruďné záměry Gestapa a obvinít je ze všech porušování i té nejzákladnější sociální spravedlnosti: „Chování Gestapa vážně škodí širokým vrstvám německého národa... jménem poctivého germánského lidu, jménem katolického náboženství, katolického biskupa, volám: „vyžadujeme spravedlnost!“ Tyto silné a rozhodné věty vycházely z jeho úst jako hromobití. S nezdolným zápalem odsoudil jeden „hanebný čin“ po druhém i násilnosti, o kterých se dověděl. „Muži i ženy“, vzpomíná jeden svědek, „všichni povstali, bylo slyšet hlasy souhlasu i hrůzy a rozhořčení, něco u nás v kostele nemyslitelné. Viděl jsem, jak lidé propukali v pláč“.

Účinek tohoto prvního kázání byl výbušný. Při druhém kázání, 20. července, byl kostel přeplněný. Lidé přicházeli zdaleka, aby si ho poslechli. Von Galen znovu otevřel oči pro šílenství záměru, sledovaného mocí, který přivedl zemi do bídy a trosek, a opět hřímal

„proti svévolnému a nesmiřitelnému počínání, které vrhá kněze do vězení, jako zvěř rozhání naše řeholníky a naše drahé sestry... co pronásleduje nevinné muže a ženy“. Prohlašuje, že marnými jsou všechny prosby ve prospěch tolika nespravedlivě stíhaným občanům: „Teď vidíme a jasně zakoušíme co se skrývá za novým učením, které se nám po léta vnucuje: Nenávist! Hluboká nenávist, jako propast, vůči křesťanství, vůči lidskému rodu...“.

Třetí kázání, o 5. přikázání, – pronesené 3. srpna – bylo Ministerstvem propagandy posouzeno jako „přímý a bezbřehý útok proti nacizmu po všechna léta jeho existence“: Biskup se přímo dověděl o plánu vyhlazování postižených, starých, mentálně nemocných a handicapovaných dětí v pečovatelských domech Westfálska. Nacisté drželi tento plán v utajení. Jeden svědek k tomu dodal: „Jen ten, kdo prožil nacistickou diktaturu, dokáže vážít smysl těchto slov, která se biskup odvážil pronést: „Jsou nyní zabíjeni, brutálně vražděni bezbranní nevinní; jsou utlačováni i lidé jiné rasy, jiného původu.. Stojíme tváří v tvář neslýchanému vražednému šílenství národa!“ A na představitele nacizmu aplikoval slova apoštola Pavla: „Jejich bohem je břicho“.

Kázání měla nesmírný ohlas. Zakrátko oblétna celý svět. Všude se tiskla a četla. Dostala se i k vojákům na frontu. Stačí poznamenat, že lidé po nich prahli do té míry, že jejich vlastnění se bralo jako podmínka výměny zboží. Německý národ, ať křesťanský či nikoli, jim naslouchal s velkým uznáním. Vyplývá to z dokumentace, nalezené mezi sutinami Berlína, že v zimě 1941-42 bylo několik Židů zatčeno Gestapem pro šíření „buřičských kázání“ münsterského biskupa. Kvůli těmto intervencím se všichni – včetně biskupa – domnívali, že zakrátko musí být popraven. Vůdce mládežnických organizací SS vydal toto prohlášení: „Nazývám ho svinským C.A., totiž Clemens August. Tento velezrádce a zrádce vlasti, tato svině je na svobodě a volně si mluví proti Führerovi. Musí být pověšen“. K tomu však nedošlo.

„Případ von Galen“ se důkladně probíral na Ministerstvu propagandy i v Kanceláři strany. I Hitlerův „dauphin“, Martin Bormann, jej chtěl pověsit. Ministr propagandy Joseph Goebbels však Führerovi radil, aby s exekucí počkal, až to bude politicky vhodnější. Režim z něj totiž nechtěl udělat mučedníka, a zabít ho by znamenalo ztratit přízeň značné části populace a především vojáků na frontě. A tak nacionalisté odložili „vyúčtování“ s von Galenem až po „konečném vítězství“. Potom – jak prohlásil Hitler 4. července 1942 – s ním zúčtujeme do „posledního haléře“.

Bratr von Galena, hrabě Franc, o tom dosvědčil: „I když můj bratr nebyl uvězněn, musel neustále čelit útokům, bezpráví a urážkám nepřátel Církve. I přesto si zachoval rovný vzpřímenou hlavu a nepřestával bez obav hlásat pravdu. Jednoho dne jsem se ho ptal, co máme dělat, pokud by ho uvěznili. Jeho odpověď zněla – „nic“. „I svatý Pavel byl po mnoho let vězněn a Pán neměl strach, že pohané nebudou za čas obráceni“. Sdílel se mnou, že se daly do díla ďábelské síly, ale zmínil i útěšná Pánova slova: „Brány pekel Církve nepřemohou“.

Proces kanonizace Clemense Augusta von Galena byl zahájen v říjnu 1956. Minulý rok – 20. prosince – byl vyhlášen dekret o hrdinských ctnostech a případ tak velkými kroky směřoval k beatifikaci, k níž dochází právě tuto neděli.

Německý dominikán, Ambrož Eszer, relátor kauzy svatořečení von Galena prohlásil: „Zápas biskupa Galena, vedený proti těm, které považoval za skutečné nepřátele Církve, jednoznačně ukazuje, že Boží služebník považoval obranu víry za svůj nejvyšší cíl a povinnost. Vůči duchu tehdejšího totalitního režimu, projevil biskup von Galen hrdinskou odvahu, ale i hrdinskou prozíravost“.

Pacelli-von Galen: úzký vztah

Znal vůbec Pius XII. osobně von Galena? Eugenio Pacelli, pozdější papež Pius XII., byl dvanáct let nunciem v Německu. Nejprve v Mnichově, v letech 1917-25, pak v Berlíně až do roku 1929.

„Právě během svého pobytu v Berlíně měl Pacelli příležitost poznat von Galena“, vysvětluje německý jezuita Peter Gumpel, jeden z největších znalců Pia XII. a relátor kauzy jeho svatořečení, a „už tehdy si udělal ten nejlepší obrázek o tomto horlivém a odvážném pastýři duší, otevřeném sociálním potřebám doby“.

„Von Galen“, vysvětluje dále Gumpel, „byl bratrancem Konrada von Preysinga, důvěrníka Pia XII. v Německu. Uvnitř německého episkopátu to byl právě Von Preysing, kdo bezesporu představoval nejrozhodnější opozici vůči režimu. Von Preysing a von Galen byli nejen příbuznými, ale pojilo je i úzké přátelství“. „Uznání a důvěra Pacelliho vůči von Galenovi, spjatá s tou, kterou choval vůči velmi váženému von Preysingovi“ – pokračuje dále Gumpel – „je mimochodem doložena i jejich přítomností v Římě, v lednu 1937, při přípravě encykliky *Mit Brennender Sorge*. Pacelli, který významně přispěl k vytvoření encykliky Pia XI., chtěl totiž vyslechnout jejich názor, stejně jako mínění německých kardinálů, aby tak byl co nejširěji informován o německé situaci.

Ovšem Pacelliho souhlas s von Galenovým počínáním je doložen už v roce 1935. V průběhu boje proti Rosenbergovi. Státní sekretář Pacelli zaslal při té příležitosti přísnou nótu německému Ministerstvu zahraničí s odkazem na právní podklad Konkordátu, a Vatikán mocně podpořil von Galena, takže *L'Osservatore Romano* - na přání státního sekretáře, se otevřeně chopilo obrany münsterského biskupa, přičemž napadlo Rosenberga jako „nejprudšího rouhačského pustošitele křesťanství“.

Pokud jde o tři proslulá kázání, nejde o to, zda von Galen předtím dostal indikace od Pia XII.. Von Galen, jak dosvědčují výpovědi v procesu, jednal ze své iniciativy, „ale věděl“ – jak podotýká Gumpel – „že se u papeže setká se souhlasem. Pius XII. totiž měl velmi jasně vyložit svou pozici v dopise, který dne 30. dubna 1943 zaslal von Preysingovi. Intervence papeže v průběhu války, ba se mohla vykládat jako zaujetí pozice proti Německu, s negativním dopadem na Církev, už tak tvrdě pronásledovanou, i na německý lid. Ponechával proto na místních biskupech, aby zhodnotili okolnosti a odpovědně rozhodovali. Povzbuzoval tak biskupy v linii jakou sledoval Svatý Stolec od encykliky Pia XI., aniž by přitom cokoli prikazoval. A to i proto, že nelze nařídít mučednictví“.

A nakolik neochvějná činnost „Münsterského Lva“ a „síla jeho protestu“ byly pro papežovo srdce útěchou, vypovídá i skutečnost, že ona proslulá kázání Pius XII. osobně četl dokonce i svým příbuzným. Vyplývá to z akt kauzy svatořečení von Galena. Vypráví o tom jeden z nejvýznamnějších zdrojů procesu, kněz Heinrich Portmann, který říká, že se o této zvláštnosti dověděl z listu biskupa v Innsbrucku, adresovaného von Galenovi 18. září 1941. V tomto dopise se innsbrucký biskup zmiňuje o tom, že během audience ve Vatikáně papež projevil svůj hluboký obdiv vůči münsterskému biskupovi a svěřil se mu, že předčítal jeho homilie svým blízkým.

Ano, Pius XII. jej považoval za *hrdinu*. Řekl to výslovně, když přijal v prosinci 1945 několik westfálských kněží. I toto svědectví, sdělené knězem Eberhardem Brandem se nachází v aktech: „Svatý Otec nám řekl: „Biskup Galen přijede brzy do Říma. Pak hlasitě dodal: je to hrdina“.

Ostatně nejvýmluvnějším znamením velké úcty k „nesmírným zásluhám“ za neohroženou obranu Církve a lidských práv před nacistickým násilím je kardinálský purpur, který mu

předal právě papež Pacelli, 18. února 1946. Von Galen byl „skutečným hrdinou konzistoře“, poznamenal tehdy kolínský arcibiskup.

Vatikánský rozhlas oznámil papežovo jmenování münsterského biskupa o vánocích 1945, spolu s 32 novými kardinály. Mezi nimi byli i dva další němečtí biskupové, kteří vynikli v boji proti nacizmu: kolínský arcibiskup Joseph Frings a berlínský biskup Konrád von Preysing. Proněmecký episkopát i národ byla tato jmenování „důkazem, že papež neměl zájem podílet se na hlasech nenávisti, které se v té době proti Němcům všude vzrýšovaly“ a současně byla „znamením spravedlivé odměny za odvážný odpor, který v oněch dobách lidé jako ti to projevovali; mezi nimi pak nepochybně zaujímá první místo münsterský biskup“. V podrobné relaci o slavnostním obřadu předávání kardinálského biretu, dosvědčil kněz, který von Galena provázel:

„Když se při příchodu kardinálů objevil v bráně svatopetrské baziliky Clemens August, zástupcem přítomných proběhl šepot: „Hleďte, to je on“. Vzhledem k tomu, že jako průvodce jsem krácel hned za kardinálem, mohl jsem slyšet, co lidé říkali. Když pak jeho majestátná postava procházela lodí baziliky vzvedl se uragán nadšení. Aplaus skončil až ve chvíli, kdy kardinál vystoupil k papežskému trůnu. „Žehnám vám, žehnám vaší zemi“, řekl tehdy Pius XII. Znamý římský deník následujícího dne napsal: „Zvlášť dlouhý a mocný byl potlesk pro kardinála von Galena, hrdinského biskupa z Münsteru, odpůrce nacizmu, s nímž papež setrval mnohem déle než s ostatními“.

Tisk tehdy tlumočil to, co bylo všem v tu chvíli zřejmé: von Galen byl symbolem onoho jiného Německa, které se nenechalo uniformovat, a v udělení kardinálské hodnosti se spatřovala „pocta mužného obhájce křesťanské pravdy a nezadatelných lidských práv, jež měla být v totalitním státě vykořeněna“. Německý deník *Die Zeit*, v den jeho úmrtí – měsíc po obdržení kardinálského purpuru – psal o von Galenovi jako o „bojovníku za spravedlnost a velkém dobrodinci lidstva“. Jeho pohřbu v Münsteru se účastnilo přes padesát tisíc lidí.

Když poslední říšský velvyslanec ve Vatikáně, Ernst von Weizsäcker, který v roce 1946 odešel z politického života, ale pobýval ještě v Římě, poslal Svatému Stoli kondolenci ke Galenovu úmrtí, tehdejší substitut státního sekretariátu, Giovanni Battista Montini (pozdější papež Pavel VI.) mu jménem Pia XII. poděkoval 28. března 1946 těmito slovy: „Smrtí tohoto preláta ztratila vaše vlast jednu z největších osobností naší doby“.

JEN BŮH STAČÍ

(sv. Terezie z Avily, učitelka Církve)

„Zakladatelkou kláštera Naší Paní od Zvěstování v Alba de Tormes byla Teresa Layz, dcera vznešených rodičů, dokonalých šlechticů ryzí krve. Protože však nebyli tak majetní, jak vyžadovala vznešenost jejich stavu, žili v osadě nedaleko Alby, která se jmenovala Tordillos.

Budí soucit, když vidíme jak tento svět dochází k takovým krajnostem! Dává se přednost životu v maličkých vesnicích, bez vzdělání a mnoha dalších prostředků, užitečných pro blaho duše, spíše, než by se zřeklo některé z pouhých formalit, jež se považují za tzv.. otázku cti!

Když se Tereza narodila, rodiče už měly čtyři dcery. Proto jakmile při porodu viděli, že je to zase dcera, zůstali celí rozmrzelí.

Stojí za to vidět smrtelníky rozmrzelé nad tím, co se jim přihodilo! Zcela zastíněni Božími záměry, nevidí velká dobra, která jim mohou vzejít s dcer, ani nesmírná zla ze synů. Proto by se chtěli vzepřít Tomu, který zná všechno a vše tvoří, a utápí se v rozladěnosti nad tím, co by je mělo naopak těšit: jako lidé slabé víry, kteří si neuvědomují, že pořadatelem všech věcí je Bůh a člověk nemá dělat nic jiného, než se odevzdat do jeho rukou. Už tak slepí, protože se nesvěřili jeho božské prozřetelnosti, jsou důkazem do očí bijící nevědomosti, když nechápou, jak neužitečné je propadnout takovým tísním. Velký Bože! Jak odlišné bude naše posuzování těchto slepých předsudků, až nám bude odhalena pravda o všech věcech! Kolik otců spatří, že míří do pekel pro své syny! Kolik matek však se uzří v ráji pro své dcery!

Vrátím se k tomu, o čem jsem mluvila. Věci šly tak daleko, že tři dny po narození dcery se rodiče o její život vůbec nestarali a od rána do večera ji nechávali o samotě, aniž by na ni kdo pomyslel. Nicméně, jedinou dobrou věc co udělali – když už se narodila – nechali ji knězem pokřtít.

Večer přišla žena, která se starala o maličkou starala. Jakmile se dověděla k čemu došlo, běžela se podívat, zda-li ještě žije. Šly za ní i další, co přišly navštívit matku. Všechny byly svědky toho, co nyní povím.

Žena vzala děvčátko do náruče a se slzami v očích, jakoby litovala nezměrné krutosti, říká: „Cožpak, má dceruško, nejsi snad už křesťankou?... Maličká zvedla hlavu a odpověděla: „Ano, jsem“. Poté umlkla a nepromluvila až do věku, kdy děti obvykle mluví. Všichni přítomní zůstali ušaslí.

Od té chvíle si ji matka zamilovala a věnovala jí veškerou péči. Často opakovala, že by se ráda dožila toho, aby viděla, co s ní Bůh zamýšlí. Stejně jako ostatní dcery ji vedla k hlubokému křesťanskému životu a vychovávala ji v ctnostech“.

Modlitba:

Bože, tys inspiroval svatou Terezii od Ježíše hlubokou vírou, aby se chopila namáhavého poslání a se zápalem uskutečnila reformu Karmelu. Prosíme Tě, na její přímluvu nám uděl milost, abychom veřejné i osobní události našich časů prožívali se stejnou vírou a vroucím zápalem k dobru celého lidstva. Prosíme o to skrze Krista našeho Pána, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 9. – 16. října 2005

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDELE 9. října	28. NEDELE V MEZIDOBÍ	PODIVICE sobota: 17.00	za živé a zemřelé podivické farníky
		PUSTIMĚŘ 8.00	za + Miroslava VÁVRU a rodiče z obou stran
		DRYSICE 10.00	za dar zdraví a Boží ochranu
PONDĚLÍ 10. října	PONDĚLÍ 28. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Františka ŠMEHLÍKA a + rodinu ZACPÁLKOVU
ÚTERÝ 11. října	ÚTERÝ 28. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PODIVICE 8.00	za + Jiřího ZELENKU a Boží požehnání pro živou rodinu
STŘEDA 12. října	sv. RADIM, BISKUP	DRYSICE 17.00	za + Annu FUKSOVOU, dva manžely, snachu a duše v oč.
ČTVRTEK 13. října	ČTVRTEK 28. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za zemřelou Marii NAVRÁTILOVOU
PÁTEK 14. října	sv. KALIXT I. PAPEŽ	PUSTIMĚŘ 8.00	za živé a zemřelé členy živého růžence
SOBOTA 15. října	sv. TEREZIE OD JEŽÍŠE PANNA A UČITELKA CÍRKVE		
NEDELE 16. října	29. NEDELE V MEZIDOBÍ	PODIVICE sobota: 17.00	za + Marii FRÉLICHOVOU, manžela, syna, živou a + rod.
		PUSTIMĚŘ 8.00	za + Stanislava KOUTNÉHO
		DRYSICE 10.00	za živou a zemřelou rodinu SYNKOVU

PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA

PUSTIMĚŘ: 6.500,-Kč; DRYSICE: 2.500,-Kč; PODIVICE: 1.000,-Kč

PÁN BŮH ZAPLAŤ VŠEM, KDO PAMATUJETE NA POTŘEBY SVÉ FARNOSTI.

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ NA ZŠ V PUSTIMĚŘI

STŘEDA: 1.-2. ročník: 11.40h 3.-9. ročník: 12.35h

Výuka začne ve středu, 12. října 2005 a bude probíhat v malé učebně v I. poschodí.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC ŘÍJEN 2005

1. Za křesťany, aby tváří v tvář výzvam sekularizované společnosti, neztráceli odvalu, ale s naprostou důvěrou vydávali svědectví o své víře a naději.
2. Za věřící, aby k prvořadému modlitebnímu úsilí připojili i snahu finančně přispívat na misijní díla.
3. Za starší generaci, aby v modlitbě posvátného růžence nacházela hluboký smysl tohoto období svého života.
4. Abychom přijímali ranní, polední i večerní výzvu zvonu k modlitbě Anděl Páně a vzývání Panny Marie.

FARNÍ INFORMÁTOR, XI. ročník, týdeník farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE (tel. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; tisk 1ks=10,-Kč. Ve formátu pdf na www.pustimer.cz.